

ЧЕТНИЧКИ ЗЛОЧИН У КЛИСУРИ КОД СКАКАВЦА

Док сам рздж) у Команд-и места у Косјерићу, ову варошицу су два пута нападали четници. Пред други напад четника на Косјерић, у новембру 1941. године, оовде је стигла повећа паршзанска јединице. Било је ту око 200 људи. С њима је био командант Ужичког партизанског одреда Душан Јерковић.

Јерковић је дошао у нашу команду и вели: „Изгледа да се морамо тући са четницима!" Мени тада никако није било јаоно због чега се ми морамо тући између себе јер су четници по овом крају ишли слободно и са њима смо до тада имали сасвим нормалне односе. Зато кажем Јерковићу да се не би требало плашити четника. Он каже да ће за сваки случај од оне велике групе партизана која је ту стигла ооставити у Косјерићу око 30 људи. Јерковић је тако и урадио. Око 30 људи је остало у Коојерићу, а они остали отишли су са Јерковићем преко Црнокоее за Ужице.

Одмах сам предузео мере да се спреми слама где ће ових 30 партизана спавати. Тада приметим да ое неки четници шуњају око варошице. Учини ми се то нешто сумњивим па се одмах вратим у Команду. Већ је почело да ое смркава. Одједном у Команду упадоше двојица наоружаних четника. Један од њих био је Здравко Јовановић Грујовац. У Команди се затекло нас петоро: Јордан Ђукановић, Лела Гмизовић, Драги Марковић, Милева Косовац и ја. Четници нам дадоше једно пиомо. У пиому се тражи да се ми одмах предамо четницима. Знали смо да оеим нас петоро у Команди и оних 30 тек пристиглих партизана у варошици нема кише нико наоружан. Ћутали смо кратко време, а онда Јордан Ђукановић кратко рече: „Ми се не предајемо!"

Она двојица четника изађоше и одоше.

Јордан Ђукановић одмах иетрча из Команде да распореди сно људства што ое у варошици налазило. У истом тренутку почеше четнички плотуни. Драги Марковић дограби једну пушку и излете из Команде. Пуцало је са ових страна, највише од пијаци. Тако је трајало око пола чаеа па се онда мало стиша. На пијаци тек тада наста нека граја и викање. Драги Марковић и ја тада пођемо да видимо шта се то догађа, Драги Марко'вић некако улете у ону гужву и четници га ухватише. Ја нашем бежати низ неки кукуруз. Свратим успут код зета Славољуба Дуњића, јавим

му се и продужити даље. Таман сам измакао, а четници су већ стагли до Славољубове куће и ту ме тражили. Они су већ били похватили Јордана Ђукановића, Лелу Гмизовић, Милеву Кооовац, Драго Марковића и још доста партизана и симпатизера, али мене ниоу стигли. То су, у ствари, били четници којима је командовао Филип Ајдачић.

Бежећи испред четника дошао сам у Цикоте. Шта се даље догађало у Коојерићу знам само по причању других. Чуо сам да су Ајдачићеви четници и сутрадан хватали људе по Косјерићу и околини. Максим Марковић није био у чети, али је сишао у варош да види шта се ради и четници оу и њега одмах ухватили.

Тако су Ајдачићеви четници похватили око 80 људи по Косјерићу и околини. Међу овима била је и моја прва жена Брена. УхватиШ су тада и мојега брата Светозара, који није ступао у партизанску чету, али се крио од четника код моје куће изнад Косјерића.

Све похватане четници су други дан повеШ на Равну гору. Још тада по варошици и околини се говорило да ће четници ове похватане одвести и предати Немцима.

Док су четници ову веШку групу похватаних партизана и партизанских сарадника терали према Равној гори, успут на Околиштима код Цанове бараке у селу Мушићима, групу је стигао Филип Ајдачић. Наредио је Ратку Обрадошћу, који је командовао четничком групом одређеном за спровод заробљених партизана, да застави целу групу. Моју жену четници су нешто раније пустили јер је имала мало дете.

Кад је група заостављена, Ајдачић је наредио да изађу Јордан Ђукановић, Лела Гмизовић, Милева Кооовац, Првослав Гмизовић, Светозар Познаиовић, Максим Марковић, Драги Марковић, ветеринар Кевић и Јоксимовић звани Ера. Њих деветоро се издвојило и Ајдачић је тада рекао да они остану, да ће да их води на оуђење у Пожегу, а остаШ су продужили према Равној ш/ри.

Мало каоније Ајдачић је, са групом четника које је довео, оних деветоро издвојених заробљеника окренуо натраг и одвео их у Скакавачке клисуре. Ту су их страховито мучили и потом убиШ. ЗатрпаШ су их у неко камење и отишли.

Док се све то догађало, ја сам се налазио у рачаномом срезу. Дошао сам тек после некоШко дана. За злочин који су четници починили код Скакаваца није се одмах дознало. Тек после два-три дана један четник из Коојерића јавио је родбини неких побијених партизана.

Убрзо су четници морали да се повуку из Коојерића и тек тада је нас партизане неки Радомир Јосиповић из ШеврЈуга обавестио где се налазе наши мртви другови и другарице. Рекао је да су побијени и да се налазе у једном амбису, коме је тешко прићи. Кад смо о томе обавештени из Команде места у Којејери-

ћу кренуло је нас петоро. По>ред мене пошли су Ђукан Ђукано-**вмћ**, Мића Пантић и двојица рабација, Радинко Петронијевић Ђиро и ТСревислав Лазаревић.

Кад смо дошли близу Скаваца, неко од мештана нас је обавестио да се побијене жртве налазе у једној јами. Рекли су нам да се том месту не може да приђе са воловском запрегом. Двојица наших рабација су отишли са овим мештанима, пронашли су жртве у камењу, али су их одатле морали износити једног по једног на моткама. Нашли су оеморо и све их изнели на један брег. Јордан Ђукановић није ту убијен. Он је с тог страшног меета успео некако да побегне, али је био рањен. Дошао је до школе у Скакавцима и ту су га четници стигли и убили.

Пошто је о-аморо мртвих изнето на брег изнад Скакавачких клисура, наше рабације су покушале да изађу на то меето с воловским колима. Кола нису могла никако прићи. Никаквог пута није имало. Тада су од неких мештана узете санке, жртве су натоварене на санке и превучене до меета где се могло прићи колима. Ту смо оеам мртвих натоварили на кола и превезли до Косјерића. Убијене другове и другарице могли смо препознати само по конадима одеће која је на њима остала. Све је било страшно изнакажено.

Превезли смо их у Косјерић и сахра!нили.

Четник Ратко Обрадовић, који је спровео наше другове на Равну гору, касније је ухваћен, одведен у Ужице и тамо је убијен.

Симо ПОЗНАНО)ВИЋ